Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Vor Tid.

(Fra „the Mormon.")

Jo længere vi lever, og jo mere vi omgaaes med vore Medskabninger, desto mere overbevises vi om, at Jesu Christi Plan til Menneskeslægtens Forløsning er netop Middelet til at fuldføre det Øiemeed, og at enhver Ting af menneskelig Opfindelse, som tilføies den, er ligesaa megen Forfængelighed og Aandsfortærelse. Der er ingen Gjenstand, hvortil Menneskenes Opmærksomhed er bleven saa meget og saa ofte henvendt, som til Religion; og ingen Gjenstand er derhos saa lidet forstaaet. Der gives nogle Personer i Verden, som paastaaer at være tilfredse med deres religiøse Begreber, og som, undertiden, fryder sig i et Slags Haab, forenet med Sukken, Stønnen og Klynken; men den større Deel af Menneskeslægten føler snarere Væmmelse ved Navnet Religion, end noget Andet. Denne Følelse opstaaer ikke fra Noget af en tilbagestødende Natur, forenet med de Principer, som Christus lærte, men fra den Forvirring, hvori de har været indhyllede i mange Generationer, og fra den Skarphed og Bitterhed, hvormed Religion er bleven afhandlet af dem, som har paastaaet at være dens Tjenere og at leve under dens hellige Indflydelse. Det er umuligt for den Fornuftige at læse Kirkehistorien uden at føle at det hellige Navn Religion er bleven misbrugt, forhaanet og gjort forargeligt ved de mange Forbrydelser, som er blevne begaaede i dens Navn af dem, som har erklæret sig at være de reneste og meest hengivne Tilhængere. Der gives Ingen, som har havt Omgang med de forskjellige Folkeklasser, uden han jo veed, at for nærværende Tid en Følelse af Modbydelighed for Religion er stærk og dybt rodfæstet, og bliver med hver Dag større og større. Naar tilspurgte derom, er der meget Faa, som vil tilstaae deres Modbydelighed for Religion, men Kjendsgjerningen er ikkedestomindre synlig, at denne Generation er aldeles uden Gud i deres Tanker, og lever og handler ligesaa uafhængigen, som om de ikke havde ham at takke for deres Tilværelse eller Fortsættelsen deraf. For den Klasse af Perso-

ner, som glæder sig i Synd, har vi aldrig paastaaet at skrive; — vi troer, at det vilde være tabt Arbeide at væde vor Pen for saadanne; men for dem, som vandrer i Mørke og feiler af Mangel paa den Kundskab, som, om de besad den, vilde glæde dem, føler vi dyb Medlidenhed. Menneskenes Religioner er indhyllede i Mørke. I flere Generationer har Menneskene ikke gjort Fordring paa noget Lys fra Himmelen — de har ikke søgt efter noget — men de har nøiet sig med menneskelig Viisdom, menneskelig Inspiration til at fortolke den gamle hellige Historie, og Udfaldet er blevet Forvirring, Tvedragt og et hemmelighedsfuldt Mørke. Mænd, som har havt mere end en sædvanlig Deel af hiin Iagttagelsesevne, som er almindelig for Menneskeheden, har styret det saaledes, at de har opnaaet at blive hørte, at udbrede sig, og at samle omkring sig nogle mindre Begunstigede, hvilke næsten har tilbedet dem som Guddomme; deres Ord er bleven skrevne og opbevarede som Viisdommens og Lysets Fylde, og har tjent som Grundvold for et christent Samfund, en *isme*, som er bleven omhegnet og atter omhegnet med Overtro for at udelukke videre Lys og Kundskab. Saaledes har Menneskene i flere Generationer været bundne ved Navne, som Luther, Knox, Kalvin og Andre. Djærve Aander, som har vovet, endog med Fare for at rammes af Bandstraalen eller brændemærkes som Apostater, at drage den begrændsede Troesbekjendelse i Tvivl, har paa deres Side, støttet paa en formodet bedre Bibelfortolkning, samlet omkring sig Beundrere og Disciple, som ligeledes paa sin Side har vogtet paa og bevaret ethvert af deres Ord som helligt, ligesom deres Fædre havde gjort tilforn med Andre, og paa denne Maade har ethvert af de „gamle Lys" og de „nye Lys" deres Støbejerns-Tro, der ikke veed af nogen Udstrækning. Enhver har af Politik indskrænket Sandheden, om end nok saa klar, dersom den ikke har passet sammen med deres Ritualer og Troesbekjendelser; og saaledes har Himmelens og Erfaringens Lys bleven forjaget fra deres Sind, og Menneskene har levet indhyllede i deres egen blinde Ivers Mørke. Stolthed og Forfængelighed har givet Verden under Jesu Navn Menneskenes egne Forestillinger, indtil *han*, som er Lysets og Sandhedens Fylde, er bleven forkastet, og den store og ophøiede Saliggjørelsens Plan forbigaaet og anseet som „en ringe Ting," passende for Verdens mørkere Tidsaldere, men ikke for denne oplyste Tidsalder. Med disse Kjendsgjerninger for Øie, hvem kan forundres over den vidt udbredte Modbydelighed for Religion, og Vantroens stærke Væxt.

Vi takker Gud for *Mormonismen* — uindskrænket af Troesformularer forkaster den ingen Sandhed, uafhængig af Mennesket følger den dens Forskrift, som er Salighedens Ophavsmand; den har frelst Tusinder fra Vantro, plantet Haab i Hjertet paa Titusinder, som ikke vidste af noget Haab, og faaet Mange, som forhen var kolde og ligegyldige til at glæde sig i Saliggjørelsens Plan. Giv den et Øre.

Om Bibelens Oversættelse.

Af Ældste Appleby.

(Fra the „Mormon.")

(Fortsat fra Pag. 121.)

Skrifterne var i Begyndelsen klare og tydelige, skrevne paa Hebraisk paa Pergament, eftersom de forskjellige Seere, Patriarker og Propheter modtog dem fra den Almægtige; men en lang Tid henrandt førend nogen Deel af dem blev samlet. De blev overleverede ned igjennem Slægtledene fra Fædrene til Abraham, og da han var en lovlig Arving til Præstedømmet og Forjættelserne, „*faldt Optegnelsen i hans Hænder*," hvilken Optegnelse indeholdt en Beretning om Planeten Kolob, den celestiale Bolig, Fornuftvæsenernes Organisering, Udvælgelsen af store og ædle Aander i de evige Verdener til Regenter for Gud paa Jorden, Lucifers Fald, og Aanderne, „*som ikke holdt deres første Prøvestand*," Organiseringen af denne Klode, Adams Fald, Saliggjørelsens Plan, Løftet om den Eenbaarne, Præstedømmets Orden, celestial Astronomie, Historien om Enoch, Noa og Syndfloden, den første Bebyggelse af Ægypti Land, Aarsagen til Afguderi, Canaaniter osv.

Derefter synes det, at *Optegnelserne* blev af Jøderne tagne med til Ægypten, og da de blev førte ud ved Moses, tog de med sig hvad Skrifter de havde, og bevarede dem, tilligemed andre, som de erholdt, og førte dem med til Babylon i deres Fangenskab. Efter deres Tilbagekomst fra det babyloniske Fangenskab samlede Esra (omtrent 540 Aar før Chr.) det Gamle Testamentes Skrifter saalangt som til hans Tid. De blev skrevne paa Caldaisk fra det Hebraiske, men ikke i Capitler eller Vers.

Den første Oversættelse af Septuagintaen var paa Græsk, fra Caldaisk, under Beskyttelse af Ptolomæus Philadelphus (omtrent 200 Aar f. Chr.) Denne Oversættelse kaldes „*De Halvfjerdsindstyves Oversættelse*," fordi halvfjerdsindstyve Mænd af den dybeste Lærdom udvalgtes til at udføre Oversætten. De, ligesom Esra, samlede deres Oversættelse uden Capitler eller Vers.

Den første Inddeling af Skrifterne i Capitler blev gjort af en Hugo de Saneto, Cairo, A. D. 1240, som var Forfatter af den første Bibelconcordants. De blev først afdelte i Vers af en Jøde, Mardochæus Nathan, Aar 1445.

I det tridentiske Concilium (Kirkeraad), som afholdtes under Paul den 3die (og vedvarede i tyve Sessioner) for at tage under Overveielse hvilke Bøger Kirkeraadet (det uindspirerede) ansaae som *canoniske*, blev følgende forkastede: Enochs Bog, den 3die og 4de af Esræ Bøger, Apokryferne, det apokryfiske Nye Testamente, St. Barnabæ Epistel, Pauli Epistel til de Laodicenser, Johannis Aadenbaring, ikkun som apokryfisk; Christi Brev til Agabus, Pauli Epistel til Seneca osv.

Den ældste Oversættelse af Bibelen er den samaritanske; Oversætteren er ubekjendt, den indeholder ikkun *Pentateuchen* (d. e. de 5 Mose Bøger). Den oversattes paa Anglo-Saxisk, Aar 700;

først paa Engelsk af Wiekliff 1360, men blev aldrig trykt; arabisk Psalter 1516; paa Svensk 1534; paa Bømisk 1539; paa Dansk 1550; paa Irsk 1550; paa Croatisk 1562; paa Islandsk 1584; paa Armenisk 1664; paa Gothisk 1665; paa Malajisk 1670; paa Indisk 1685; paa Malabarisk 1711; Coptisk 1716.

Det Nye Testamente blev først oversat af William Tyndall 1526, men de fleste Exemplarer blev brændte. I 1532 fuldendte han tilligemed hans Medarbeidere Oversættelsen af den hele Bibel (undtagen Apokryferne); men det behagede ikke Henrik den 8de; thi snart efter lod han Tyndall arrestere og brænde som en Kjætter ved Pælen i Flandern.

I 1568 udkom en anden Udgave af Erkebiskop Parker, hvilken kaldtes *Biskoppens Bibel*. Denne Oversættelse brugtes i Kirkerne i 40 Aar, men een, som kaldtes *Genfer Bibelen*, brugtes i Husene.

Kong Jacob bar et indgroet Had til begge Oversættelserne, ligeledes til Rhems eller Douai Bibelen, og syntes at være bestemt paa at have en Oversættelse, som behagede ham; han udgav derfor Befaling til en aldeles ny Oversættelse; følgelig blev 54 *lærde Mænd* beskikkede; men 47 gjorde Arbeidet, idet syv deels døde, deels trak sig tilbage, førend de begyndte. I 1613 blev den udgiven. Efter Udgivelsen gik snart alle andre Oversættelser af Brug. Den samme Orden blev iagttagen ved Samlingen af Bøgerne, som i det tridentiske Kirkeraad; men ved Afgjørelsen om hvilke Bøger var canoniske, blev Johannis Aabenbaring antaget med kun een Stemmes Overvægt; det samme var Tilfældet med Jacobs Epistel. Det ansaaes af hine *lærde Mænd* som om Jacobs Lærdomme kom i Modsætning til Pauli; idet Jacob siger: „*See I nu, at et Menneske retfærdiggjøres ved Gjerninger, og ikke ved Troen alene?*" Paulus siger: „*Det er ikke ved Gjerninyer, men af Naade, at I ere frelste;*" og som udentvivl en mat Religion; en uden Gjerninger, behagede dem bedst, ønskede de at udelade Jacobs Lærdomme, men Forsynet styrede det saaledes, at Jacobs Epistel og Johannis Aabenbaring blev antagne.

Kong Jacobs Kirke var en smuk Prøve paa en „*Grundfæstet Kirke.*" Han, ligesom Andre, nu for Tiden, ønskede en Bibel, i hvilken det, som ikke stemte overeens med hans egne Anskuelser, kunde udelades. Alligevel var han en stor Mand, som havde ægtet og forskudt tre forskjellige Hustruer i sin Livstid; han var ogsaa *Hovedet* for en Kirke, opbygt af Henrik den 8de, en Dissenter fra den romersk-catholske Kirke, som lod Tyndall brænde ved Pælen, og som ægtede og forskjød sex forskjellige Hustruer, samt halshuggede nogle af dem, tilligemed andre Handlinger, som jeg ikke vil anføre her, men henviser Læserne til Historien.

Den italienske Oversættelse udførtes af en Munk 1471; paa Spansk 1500, Flamsk 1518; Velsk 1536; latinsk Vulgata 1540; Ethiopisk 1548; persisk Pentateuch 1557; Slavonisk 1581; Polsk 1599; Tyrkisk 1721; Fransk af Peter De Vaux, Valdensernes Overhoved, 1160; Tydsk, den ældste i dette Tungemaal er af Ulphilas, Gothernes Biskop, Aar 360. Den bengalske Oversættelse udkom omtrent 1840; paa Chinesisk omtrent 1843; osv.

Vi har ogsaa tre nyere Oversættelser af Skrifterne, — Baptisternes, Presbyteriernes og Unitariernes — alle *„lempede,“* som Dr. Cumming siger, til at passe med deres egne Troesbekjendelser — og oversatte ved denne Verdens Viisdom, uden hiin Aand, hvormed de blev skrevne. O, I Oldtidens Propheter, Patriarker og Apostler, I, som levede i de *mørke Tidsaldere*, I, som ikke talte og skrev ved Eders egen eller ved Verdens Viisdom, *„men eftersom I var drevne af den Hellig-Aand;“* hvorfor levede I ikke i denne Tid, saa riig paa *evangelisk Lys og Kundskab?* da kunde I have annammet Viisdom og skrevet ved den menneskelige Kundskab, istedetfor den naragtige Idee at skrive, tale eller oversætte Noget ved Guds Gave og Kraft. Visselig Dagen er kommen, som Paulus sagde, *„da Folk ikke skal kunne fordrage den sunde Lærdom, men tage sig selv Lærere i Hobetal, eftersom det kildrer deres Øren; og de skal vende deres Øren fra Sandheden til Fabler;“ „idet de altid lære, og aldrig komme til Kundskab om Sandheden.“* Men lovet og priset være han, som throner i det Høie, og raader over Menneskenes Skjæbne; han har talt fra Himlene i disse Dage; han har opreist en Prophet, Seer og Aabenbarer, som, efter Befaling og ved Hjælp af Urim og Thummim og Inspirationens Kraft, har oversat, bragt tilbage og gjengivet *„de tydelige og ypperlige Ting,“* som var bleven tagne bort af uinspirerede Mænd under en fordærvet og falden Kirkes Myndighed, saa at de Sidste Dages Hellige kjender, forstaaer og kan adskille Sandhed fra Vildfarelse, og den Almægtiges Inspiration fra Menneskenes Viisdom.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Februar. 1836. (Fortsat fra Pag. 128).

Torsdag den 18de. Tilbragte Dagen som sædvanlig med at besørge mine huuslige Anliggender, modtage og være til Tjeneste for dem, som kom for at faae Underviisning, og varetog mine Studier.

Zions Høiraad mødte i Trykkeriets Overværelse Kl. 7 Efterm. for at tage Ordinationssagen i Overveielse, som blev fremlagt for dem i Raadet den 12te dennes, og ligeledes den af de tolv Apostler foreslaaede Forandring. Efter at Beslutningerne, dikterede af Præsidenten, var drøftede, voteredes der eenstemmigen, at de skulde staae fast, og at vi fuldkommen bifalder nævnte Resolutioner, uden nogen Forandring eller forbedrende Tillæg.

Elias Higbee,
Skriver.

Fredag den 19de. Indfandt mig hos Morgenklassen og oversatte. Professor Seixas overrakte mig Navnene paa nogle Faa, som havde udvalgt af den første Klasse, og anmodede os om at samles i Eftermiddag og læse, hvilket vi gjorde i Trykkeriets Overværelse. Navnene var følgende: Præsidenterne Sidney Rigdon, Oliver Cowdery, William W. Phelps, Biskob E. Partridge, Ældsterne William

E. Mc Lellin, Orson Hyde, Orson Pratt, Sylvester Smith, jeg og min Skriver. Disse og Professor Seixas skal møde en Time tidligere den følgende Morgen.

Jeg samtalede med Professor Seixas om Religion hjemme hos mig denne Eftermiddag. Han lyttede med Opmærksomhed, og syntes tiltrukken af mine Bemærkninger. Og jeg troer, at Herren strider med ham ved sin Hellig-Aand, og at han tilsidst vil antage den nye og evige Pagt, thi han er et for Herren udvalgt Kar til at gavne hans Folk; men jeg vil ikke sige mere, at jeg ikke skal komme til at prophetere paa hans Hoved.

Denne Aften aflagde Præsident Rigdon og jeg et Besøg hos Hr. Seixas i hans Logi og samtalede med ham om Skolevæsenet. Vi havde en behagelig Sammenkomst.

Løverdag Morgen den 20de. Hjemme og varetog mine huuslige Forretninger.

Indfandt mig i Skolen Kl. 9 og oversatte med Morgenklassen.

Tilbragte Eftermiddagen med min Klasse i Trykkeriet, og Aftenen hjemme.

Søndag den 21de. Tilbragte Dagen hjemme med at læse, anstille Betragtninger og bede. Jeg gjennemsaae igjen min hebraiske Lection. En tre eller fire Personer blev døbte, og Mørkets Magter syntes at vige paa alle Sider. Mange, som har været fjendske imod Herrens Værk, begynder at undersøge de Sidste Dages Helliges Tro, og er venlige.

Mandag den 22de. Oversatte Hebraisk med den første Klasse om Morgenen. Begav mig hjem og forfattede mine Rapporter til Countiets Skriver over elleve Ægtevielser, som jeg havde forrettet i Løbet af tre Maaneder, otte efter Bevilning fra Retsskriveren ved de almindelige Retter i Geauga Counti i Ohio, og tre efter Bekjendtgjørelse, og sendte dem til Chardon med Elijah Fuller. Jeg døbte John O. Waterman.

Tilbragte Efte middagen med at oversætte med min Skriver, Ældste W. Parrish i hans Hjem.

Mødte Kl. 4 med Professor Seixas og Skolecommitteen i Trykkeriet for at gjøre nogle Foranstaltninger til de forskjellige Klassers Fremgang.

Kirkens Præsidentskab mødtes og tog i Overveielse de Beslutninger, (daterede den 12te Februar) som fremlagtes for de tolv Apostler, de Halvfjerdsindstyves Præsidenter, Høiraadene for Kirken i Zion og Kirtland. Efter tilbørlig Drøftelse blev det eenstemmigen bifaldet, at de oprindelige Resolutioner skulde antages uden Forandring.

Oliver Cowdery,
Raadets Skriver.

Det nedre Værelse i Templet er nu beredt til at males. Ældste Brigham Young blev nødt til at forlade den hebraiske Klasse og føre Opsynet med Malningen af det nedre Værelse, indtil det blev færdigt.

Om Eftermiddagen mødte Søstrene for at forfærdige Forhænget til Templet. Fader Smith præsiderede over dem, og gav dem megen god Underviisning. Sluttede med Sang og Bøn, hvilket er sædvanligt ved Begyndelsen og Slutningen af alle Raad, Møder og Forsamlinger i de Sidste Dages Helliges Kirke, endskjøndt det ikke altid omtales i denne Optegnelse.

Tirsdag den 23de. Læste og oversatte Hebraisk.

Om Eftermiddagen mødte Søstrene igjen i Templet for at arbeide paa Forhænget.

Henad Slutningen af Dagen mødtes jeg med Præsidentskabet og mange af Brødrene i Herrens Huus, og gjorde nogle Bemærkninger fra Talerstolen om Opkomsten og Fremgangen af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, og udtalte en Velsignelse over Søstrene for deres Villighed at yde deres Tjeneste saa glade til Forfærdigelsen af Forhænget til Herrens Huus, ligeledes over Forsamlingen og sluttede samme.

Onsdag den 24de. Iagttog mine Studier som sædvanlig.

Om Aftenen mødte jeg Qvorumerne i Skoleværelset i Templet for at tage i Overveielse Rigtigheden eller Urigtigheden af at ordinere et stort Antal Individer, som ønsker at ordineres til Embedsstillinger i Kirken. Ethvert Individs Navn blev fremsat og Forsamlingens Votering tagen; og William Wightman, Charles Wightman, David Kluff, Truman Jackson, Reuben Barton, Daniel Miles og Moses Daily, blev antagne og nitten forkastede. Deres Ordinationer opsattes til en anden Gang. Præsidenterne Orson Hyde, Oliver Cowdery og Sylvester Smith blev foreslaaede, assisterede og ved Forsamlingens eenstemmige Votum antagne til at udkaste Regler og Former for Kaldsbreve.

Thomas Burdick valgt efter Forslag til at tjenstgjøre som Skriver og protocollere alle Kaldsbreve og modtage en passende Betaling derfor. Ligeledes at de Tolv og de Halvfjerdsindstyve paaseer at alle Opfordringer til at prædike i Egnen omkring Kirtland efterkommes og udføres af skjønsomme Ældste.

Torsdag den 25de. Passede mine Studier som sædvanlig, og gjorde nogen Fremgang.

Om Eftermiddagen blev jeg anmodet af Ældste Rigdon at gaae hen og see til hans Kone, som var meget syg. Jeg gjorde saa i Selskab med min Skriver. Vi bad for hende og salvede hende i Herrens Navn, og hun begyndte at komme sig fra den samme Stund. Begav mig hjem og tilbragte Aftenen.

Fredag den 26de. Læste Hebraisk med den første Klasse om Morgenen.

Tilbragte Eftermiddagen i Trykkeriet. Afgjorde en Misforstaaelse imellem Broder William Smith og Professor Seixas.

Løverdag Morgen den 27de. Koldt, og prægtigt Kaneføre. Jeg beredte min Hest og Slæde for Hr. Seixas for at kjøre til Hudson og besøge sin Familie, og komme tilbage paa Mandag. Indfandt mig hos min Klasse i Trykkeriet baade om Formiddagen og Eftermiddagen, og forelæste og oversatte Hebraisk.

Søndag den 28de. Imorges kom to Herrer, der var fra Skotland, for at besøge mig, og gjøre Efterspørgsler om Herrens Værk i de sidste Dage. De behandlede mig med Agtelse, og deres Besøg var behageligt for mig, og, som jeg troer, underholdende for dem. De bivaanede vor Forsamling med mig, og udtrykte Tilfredshed med hvad de hørte. De talte om Irving, den østerlandske Reformator, og hans Prophetier. Efter Forsamlingen begav jeg mig hjem og tilbragte den følgende Deel af Dagen og Aftenen med at læse og oversætte Hebraisk.

Mandag den 29de. Tilbragte Dagen med at studere som sædvanlig. En Mand kom for at besee Herrens Huus i Selskab med en anden Herre. Da de traadte ind ad Døren, blev de høfligen anmodede om af den Herre, som havde Opsyn med Huset, at tage af deres Hatte. Den Ene af dem efterkom Opfordringen uden Betænkning, medens den Anden bemærkede, at han ikke vilde tage af sin Hat, ei heller bukke sig for „Joe Smith,“ men at han havde faaet „Joe“ til at bukke sig for ham ved en vis Leilighed. Det blev ham strax betydet af Ældste Morey, Husets Vogter, at han uopholdelig havde til at forlade Huset; thi naar Nogen fornærmede mig, blev han ogsaa fornærmet. Manden tilkjendegav megen Vrede, men forlod Huset. Jeg agter Ældste Morey for denne Uafhængighed og Bestemthed, og for den Kjærlighed han lagde for Dagen imod mig; og maa Israels Gud velsigne ham, og give ham Overlegenhed over alle hans Fjender.

Om Eftermiddagen kom Professor Seixas tilbage fra Hudson, og bragte med sig nogle flere Bibler, og en Grammatik af hans anden Udgave. Veiret varmt og Kaneføret aftagende hurtigt.

Tirsdag den 1ste Marts 1836. Bivaanede Skolen om Formiddagen.

Om Eftermiddagen i Trykkeriet, læste og oversatte med min Klasse indtil Kl. 4. Begav mig hjem og passede mine huuslige Anliggender. Vi har endnu godt Kaneføre, hvilket er usædvanligt paa denne Aarstid.

Onsdag den 2den. Fortsatte mine Studier som sædvanligt.

Klokken 7 om Aftenen mødte den første Klasse, overeensstemmende med Hr. Seixas Opfordring, hos Ældste Orson Hyde for at tilbringe en Time med at oversætte. Kom tilbage Kl. 8.

Torsdag den 3die. Passede mine Studier i den hebraiske Skole. Nogen Misforstaaelse opkom imellem Professor Seixas og nogle af Eleverne, angaaende Salget af Biblerne. Hans Følelser var tilsyneladende meget saarede. Han gjorde nogle Bemærkninger desangaaende for enhver Klasse. Om Middagen besøgte han Skolecommitteen med meget nedslaaende Følelser. Vi gav ham al den Opreisning, vi kunde, i Retfærdighed, og hans Følelser blev nogenledes formildede.

Om Aftenen mødte de forskjellige Qvorumer efter Bestemmelse, og blev organiserede overeensstemmende med deres Embedsstilling i Kirken. Jeg reiste mig derpaa og gjorde nogle Bemærkninger angaaende Øiemedet for vort Møde, som følger:

1) At antage eller forkaste visse Bestemmelser, som blev udkastede af en Committee, valgt i den Hensigt, i et foregaaende Møde, angaaende Kaldsbreve for Ældster og andre Embedsmænd.

2) At bekræfte ved Qvorumernes forenede Stemme visse Bestemmelser, angaaende Ordineringen af Medlemmer, hvilke Bestemmelser er antagne af ethvert Qvorum særskilt uden nogen Forandring eller Forbedring, undtagen af de Tolvs Qvorum.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Det er behageligt for os at henvise vore Læsere til den halvaarlige statistiske Rapport for f. A., hvori sande, ikke *fingerede*, Talstørrelser, angiver Virksomheden af de Sidste Dages Helliges Kirke i Skandinavien, og vi kan ikke give de Hellige bedre Opmuntringer, end hvad Præsidentskabet i England har givet i „Millennial Star“ for den 17de dennes, hvilke lyder som følger:

„Vi siger til de Hellige: Vær ved godt Mod. Ophør ikke med Eders Bestræbelser i at udbrede vor Religions hellige Grundsætninger. Naar Omstændigheder forhindrer Eder at forkynde Livets og Saliggjørelsens Evangelium, saa udspred det skrevne Ord, hvormed I vil indtrænge i Manges Hjerter og berede dem for Sandhedens Annammelse, og benyt enhver gunstig Leilighed til at advare Eders Medmennesker, paa det Eders Klæder maa vorde rene for denne Slægts Blod.

Paakald Gud i mægtig Bøn og søg alvorligen Hjælp af hans Aand, uden hvilken alle Eders Bestræbelser vil være unyttige. „Paulus maa plante og Apollos vande, men det er Gud, som giver Væxten.“ Bestræb Eder for, saameget som muligt, tilfulde at opfatte, at I er ikke her for at gjøre Eders egen Villie, men „hans Villie, som sendte Eder.“ Søg ikke Menneskenes Ære, men det, som kommer ovenfra. Naar Aanden hviler paa Eder og dygtiggjør Eder til at prædike Sandheden med Held, giv Gud Æren, ellers vil Aanden forlade Eder og Eders Arbeide ophøre at frembringe det Gode.

Tidernes Tegn tilkjendegiver klarligen den hurtige Nærmelse af Nationernes Trængsler, da Krig, Hungersnød og Pestilentse skal forene sig til at gjøre Jorden øde ved at udrydde fra dens Overflade den større Deel af dens Indbyggere, som ikke vil annamme Sandheden af Kjærlighed til den. Arbeidet til at indsamle de Retskafne af Hjertet fra alle Nationer til Zion er bleven paalagt os, som har modtaget det hellige Præstedømme. Vor Ansvarlighed er stor, og stor vil vor Fordømmelse vorde, dersom vi forsømmer at ære vor Kaldelse.

Vi kjender Styrken af de Fordomme I have at bekjæmpe, hvilke er frembragte ved Apostaters overdrevne og falske Fremstillinger. Der er Farer paa Land og paa Hav, men de største, som de Hellige har at møde, er saadanne, som er tilveiebragt ved Personer, som har smaget Guds gode Ord og den tilkommende Verdens Kræfter, men har vendt sig bort ligesom Judas, der forraadte sin Herre. Joseph, vor Prophet, leed Martyrdøden, ifølge Angivelser, gjorte af dem, som havde været Medlemmer af Kirken, og som var bleven afskaarne for Overtrædelser. Som det var i Christi og hans Apostlers Dage, saaledes er det nu. De, som vil

leve gudeligen, maa lide Forfølgelse. Lad os opfylde vore Pligter som Mænd, thi vi kjæmper ikke for en forfængelig Vinding, men for *evigt Liv* — for uendelig Tilvæxt — for en celestial Krone i vor Guds Rige, som vil bestaae evindelig. Lad os gaae fremad i Herrens Navn, trodsende Mørkets Magter, forkyndende med Sagtmodighed, men dog med Frimodighed, Guds Ord for denne Generation, thi de er vore Beslægtede, og vi skulde arbeide alvorligen for deres Frelse. Denne Verdens Gud har forblindet deres Øine. Mange af dem tænker, at de viser Gud en Dyrkelse, naar de modstaaer os i vore Bestræbelser at lære dem Sandheden. Beed at Naade maa vorde skjænket. Velsign, og forband ikke. „Dommen er min, jeg vil betale," siger Herren.

Vi lægger ovenstaaende Formaninger alvorligen paa de Ældstes og de Helliges Hjerter. Stræber af al Eders Magt aandeligen som timeligen at fremme Herrens Værk. Og til vore Brødre af Præstedømmet siger vi, værer forenede i een Aand og eet Sind, saa at I kan være stærke i Kampen mod det Onde, og vogter Eder for indbyrdes Uenighed og denne Verdens Besmittelse. Vi henleder ogsaa Eders Opmærksomhed paa nedenstaaende

Tale af Ældste Erastus Snow

til Missionærerne paa Søndagen den 3die Mai 1856, da de var leirede ved Platt Floden vestenfor Fort Laramie.

Det er godt at hvile paa Sabbatsdagen og dyrke Gud. Den første Pligt, der paalægges os som Missionærer er at drage over Sletterne, og idet vi saaledes blandes med hverandre for tilsammen at bekjæmpe de Vanskeligheder, hvormed vi kommer i Berørelse, har vi den bedste Anledning til at blive bekjendte med og lære at kjende hinandens Sindelag. Ved at drage over Sletterne vinder vi en Erfaring, som vi ingensteds ellers kunde opnaae, og som vil vorde gavnlig for os, dersom vi opbevarer den.

Den første Lectie, som vi har at lære er, at „Mormonismen maa prædikes ved den Hellig Aands Veiledning." Det er befalet os at søge Viisdom af gode Bøger, og samle Kundskab, men de levende Orakler er vor Veiledning, endskjøndt Mange synes ikke at opfatte dette paa Grund af deres Traditioner. Det synes som om Broder Brighams Vidnesbyrd ikke har den samme Vægt for de Hellige, som Broder Josephs Ord havde. Hedningerne maa man bære over med i saa Henseende. Vi maa bruge Bibelen, naar vi lærer Hedningerne.

Ikke to Forsamlinger behøver nøiagtigen den samme Tale. Vær veiledte af Aanden og Eders Forklaringer vil vorde afvexlede efter Folkets Tarv. Nogle prædike efter Regel og ikke efter Aanden. Deres Omvendte modtager ikke Evangeliets Aand, men maa laves om igjen. Paulus sagde, at det var med Skrøbelighed og Bæven at han prædikede, men med Kraft at han bar Vidnesbyrd om Sandheden. For at bevise Evangeliet

for Vantroe prædike vi fra Skrifterne, som de erkjender at være sande, og naar de troer og indgaaer i Pagt med Gud, vil nye Aabenbaringer faae gjældende Kraft hos dem.

Kundskab i Skrifterne alene kan ikke dygtiggjøre Eder til at prædike Evangeliet. Guds Aand og Kraft maa være i Eder. Lige avler sin Lige. Omvendte vil være af samme Aand som deres Fædre i Evangeliet. Naar I opstaaer for at prædike og ikke har Aanden til at lære, saa sæt Eder ned og ydmyg Eder, indtil I faaer den. Aandens Tjeneste er at bringe Skrifterne til Eders Erindring og aabenbare Sandheden for Eder. Samler Ideer og opbevar dem i Eders Hjerte og Aanden vil bringe dem frem. En vel underviist Skriftklog fremfører nye og gamle Ting. Aanden vil lære os at kjende Menneskenaturen, og hvorledes vi skal nærme os Menneskene og lede dem til Livets Kilde. Kunsten til at regjere og styre Menneskene giver os Magt til at blive Frelsere. Vor Forretning er at lære at interessere Menneskene, at vi kan faae Magt over dem, saa at de vil følge os, og blive regjerede af os.

Dersom vi vil blive behandlede med Agtelse, saa maa vi behandle Andre med Agtelse, idet vi tager Hensyn til deres Følelser og Traditioner; jo mere vi bibringer Andre af Evangeliets Aand, desto mere Magt og Indflydelse vil vi faae over dem. Dersom vi er trofaste Undersaatter under vore Styrere, vil vi lære, hvorledes vi skal regjere og styre Andre; denne Regel vil holde Stik over hele Verden — Evangeliets Principer leder os paa en Maade, som er forskjellig fra alle andre. „Mormonismen“ indbefatter fuldstændig Underkastelse, og den fuldkomneste Frihed. Det synes haardt for Mange at lære dette, fordi det kunde synes ved første Øiekast at være en Modsigelse. Vi har Frihed til at gjøre alt det, som er ret. I kan nyde al den Frihed, som I ønsker, dersom I ikke ønsker andet end det, som er ret.

Djævelen forleder de Ældste undertiden til at sige altfor megen Sandhed og derved overlæsse Folkets Sind. Al Sandhed er tilladelig paa sit Sted, og utilladelig udenfor sit Sted; som vise Huusholdere over Guds Hemmeligheder uddeel dem efter den Hellig-Aands Veiledning lidt efter lidt, eftersom Folket kan modtage dem. Med Hensyn at tale til Forsamlinger vil vi lære ved Aanden, naar vi skal tale, og naar vi skal slutte vor Tale. Der er Intet i dette Rige beregnet paa at undertrykke dem, som attraaer at gjøre Retfærdighed; men dersom I ønsker at gjøre Ondt, da vil denne Regjering hindre Eder. Vi har ingen Ret til at nedrive Andre og opbygge os selv paa deres Ruiner. Veien er aaben for os til at opnaae al den Ophøielse og Ære, som vi attraaer, dersom vi søger derefter i Retfærdighed. Den sikkre Vei til Lykken er fuldkommen Underkastelse under Præstedømmet, som er over os. Gud velsigne Eder er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

For dem, som begjærer Tegn.

(Fra „the Millennial Star.")

Mange af denne Generation begjærer Tegn og Mirakler for at overbevise dem om, at „Mormonismen" er af guddommelig Oprindelse. Vi vil henvise dem til følgende Tilkjendegivelser af et altstyrende Forsyn, som har bevaret Mormon-Ældsters Liv, paa deres Reiser fra den ene Ende af Jorden til den anden.

Kirken blev organiseret i Aaret 1830, og havde inden faa Aar Missionærer reisende paa Dampbaade o g Jernbaner fra Stat til Stat. I 1837 blev Missionærvirksomheden begyndt i Europa, og fra den Tid til nærværende har Ældsterne gjennemkrydset Jorden i alle Retninger til Lands og til Søes. Ikke een af dem har omkommet ved nogen af de Ulykkestilfælde, som har hændt med Dampvogne og Skibe. Dette er et Mirakel, som idetmindste bør opvække alvorlig Eftertanke i enhver iagttagende Persons Sind. En lang Liste paa sørgelige Hændelser gives ugentlig af de offentlige Blade, givende Navnene paa forulykkede Individer af enhver Classe (undtagen Sidste Dages Hellige), som er bleven altfor tidlig ombragte ved Vogntoges Sammenstød paa Jernbaner eller andre Uheld, ved Dampkjedlers Sprængning, Skibes Sammenstød, eller ved at blive kastet mod Klipper i en rasende Storm. Hvoraf kommer det, at de Sidste Dages Hellige er saa heldige til at undgaae disse Ulykkestilfælde? Hvorfra skriver sig deres Viisdom? Spørgsmaalet er let besvaret. De tilbeder Israels Gud. Deres Liv tilbringes i hans Tjeneste. Dag efter Dag paakalder de ham i Jesu Navn om Beskyttelse og Bevaring, og Gud bevarer dem ved sin Magt. Hans Engle har Varetægt over dem, og forlader dem hverken Dag eller Nat.

Ældster har reist fra Sted til Sted paa Jernbane, og medens Toget har stoppet ved mellemliggende Stationer, har de steget ud for at hvile sig et Øieblik, og deres Opmærksomhed er bleven hendragen til Iagttagelse af omgivende Gjenstande, Toget har rullet afsted og efterladt dem i nogen Tid til at bebreide sig deres Aandsfraværelse. Men hvilken Taknemmelighed og Fryd har ikke fyldt deres Hjerter, da tilbagevendende Nyheder har bragt Underretning om et Ulykkestilfælde, og at den *selvsamme Vogn*, hvori de havde været, var knust til Atomer, og at mange havde sat Livet til. See Millennial Star Nr. 37, Side 589, 18de Aargang. Atter, de har gaaet ombord paa Flod-Dampbaade med betydelig Ængstelighed for at naae et bestemt Sted til en fastsat Tid, og medens Baaden har tøvet ved et Landingssted for at tage ind Fragtgods, har de, efterat have forvisset sig om den bestemte Afseilingstime, følt sig tilskyndede til at tage en kort Spadseretour for at forfriske sig; men en eller anden uundgaaelig Omstændighed har tilbageholdt dem lidt over Tiden, og ankomne til Ladepladsen, har de fundet Fartøiet afgaaet. Ikke tænkende paa det altstyrende Guds Forsyn, som stedse vaager over sine trofaste Tjenere, de har følt sig tilbøielige til at knurre i deres Hjerte, hvoraf

kommer dette, hvorfor møder mig saadanne Vanskeligheder og Skuffelser? Den første Ankomst af et Fartøi afslører Hemmeligheden. De bringes til at prise Gud for hans Kjærlighed og Barmhjertighed, som har bevaret dem. Et Ulykkestilfælde er tilstødt Fartøiet; det har stødt imod en Gjenstand og er gaaet tilbunds med alle ombord, eller Kjedelen er sprungen, og har sat det ibrand til at fortæres med dets ulykkelige Besætning. Atter, medens de har seilet over det „mægtige Dyb," er de bleven indhyllet i en tyk Taage, saa at de ikke kunde skjelne Noget i Afstand, pludselig er en mærkelig Tildragelse bleven iagttaget, Taagesløret drages tilside for et Øieblik, Solstraalerne aabenbarer for deres forbausede Blikke Iisbjerge i deres Vei, imod hvilke det var sandsynligt, at de snart vilde have stødt an. Skibet stagvender, igjen falder Sløret, og de er, som forhen, indhyllede i den mørke Taage. See Millennial Star Nr. 11, Side 298, 18de Aargang.

Vi nødes til at udbryde: Hvor underfuld o Herre! er dit Forsyns Styrelse. Din Barmhjertighed varer fra Evighed til Evighed; Priis, Hæder, Ære og Magt være Israels Gud evindelig, Amen.

Prøver Aanderne!

(Uddrag af Joseph Smiths Journal for April 1842.)

Paa Grund af Hændelser, som nyligen har tildraget sig iblandt os, er det en bydende Pligt for mig at tale Noget om de mangeslags Aander, hvoraf Menneskene er paavirkede.

Det er klart fra Apostlenes Skrifter, at mange falske Aander fandtes i deres Dage, og „vare gangne ud i Verden," og at der behøvedes Kundskab, som Gud alene kunde meddele, til at opdage falske Aander, og til at prøve hvilke Aander der var af Gud. Verden i Almindelighed har været storligen uvidende med Hensyn til denne ene Ting, og hvorledes kunde de være anderledes; thi Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand."

Ægypterne var ikke istand til at opdage Forskjellen mellem Mose og Troldkarlenes Mirakler, indtil de blev prøvede ved Siden af hverandre; og dersom Moses ikke var kommen iblandt dem, vilde de utvivlsomt have tænkt, at Troldkarlenes Mirakler udførtes ved Guds overordentltge Kraft, thi store vare de Mirakler, som udførtes af dem — en overnaturlig Virksomhed udfoldedes, og en stor Kraft lagdes for Dagen.

Spaaqvinden i Endor er ikke mindre en mærkelig Person; beklædt med en virksom Kraft, fremkaldte hun Propheten Samuel af Graven, og han viste sig for den forbausede Konge, og aabenbarede ham hans tilkommende Skjebne. Hvem kan sige, enten denne Qvinde var af Gud, og en retfærdig Qvinde, eller om den Kraft, hun besad, var af Djævelen, og hun en Hex, som fremstillet er i Bibelen? Nu er det let for os at sige; men om vi havde levet paa

hendes Tid, hvem af os kunde have afsløret Hemmeligheden?

Det vilde have været ligesaa vanskeligt for os at sige, ved hvilken Aand Apostlerne prophetrede, eller ved hvilken Kraft de talte og gjorde Undergjerninger. Hvem kunde have sagt, enten Simon, den Troldkarl var af Gud eller af Djævelen?

Der syntes altid i enhver Tidsalder at være Mangel paa Kundskab angaaende denne Gjenstand. Alle Slags Aander have ladet sig tilsyne i enhver Tidsalder, og næsten iblandt alle Folkeslag. Dersom vi gaaer iblandt Hedningerne, de har deres Aander; Mahomedanerne, Jøderne, de Christne, Indianerne — Alle har deres Aander, deres overnaturlige Virken, og Alle paastaaer, at deres Aander er af Gud. Hvem skal løse Hemmeligheden? „Prøver Aanderne,“ siger Johannes, men hvem skal gjøre det? Den Lærde, den Veltalende, Philosophen, den Vise, den Geistlige — Alle er uvidende. Hedningerne gjør sig til af deres Guder, og af de store Ting, som er bleven udfoldede ved deres Orakler. Musselmanden vil rose sig af sin Koran, og af de guddommelige Meddelelser, hans Forfædre har modtaget og modtager. Jøderne har havt talrige Tilfælde, baade i ældre og nyere Tider, at Mænd have fremstaaet iblandt dem, og paastaaet at være inspirerede og sendte til at tilveiebringe store Tildragelser, og den christne Verden har heller ikke været langsom til at forøge Antallet.

„Prøver Aanderne,“ men hvorved? Skal vi prøve dem ved Menneskenes Troesbekjendelser? Hvilken overvættes Daarskab — hvilken dyb Uvidenhed — hvilken beklagelig Forrykthed. At prøve et evigt Væsens (thi jeg paastaaer, at alle Aander er evige) ved en Ting, som blev undfanget i Uvidenhed, og frembragt i Daarlighed — et Spindelvæv fra igaar. Engle vilde tilhylle deres Aasyn, og Djævle vilde blive skamfulde og fornærmede og sige: „Jesum kjende vi, og om Paulus vide vi, men I, hvem ere I?“ Lad ethvert Menneske eller Samfund forfatte en Troesbekjendelse, og prøve onde Aander ved den, og Djævelen vilde ryste af Latter; det er alt, hvad han vilde forlange — alt hvad han vilde ønske. Dog gjør mange af dem dette, og derfor „er saa mange Aander udgangne i Verden.“

Et stort Onde er, at Menneskene er uvidende om Aandernes Natur, om deres Magt, Love, Regjering, Kundskab osv., og forestiller sig, at, naar det er Noget, som har Udseende af et Tilkjendegivende af Magt, Aabenbaring eller Syn, det maa være af Gud. Derfor besidder Methodisterne, Presbyterianerne og andre Sekter hyppigen en Aand, som bringer dem til at lægge sig ned, og under dens Paavirkning, synes ofte Livsvirksomheden aldeles at ophøre; de anseer dette at være Guds Kraft og en herlig Aabenbarelse fra Gud; en Aabenbarelse af Gud? Er der nogen Kundskab meddeelt? Har Himmelens Forhæng været draget tilside — eller Guds Hensigter afslørede? Har de seet og samtalet med en Engel — eller har det Tilkommendes Herlighed blændet deres Øine? Nei! men deres Legemer har været livløse, deres Aands Virksomhed standset, og al den Kundskab, som kan erholdes fra dem, da de opstaaer, er det Raab: „Glorie,“ eller „Halleluja,“

eller andre usammenhængende Udraab, men de paastaaer, at Guds „Kraft“ har været over dem.

Shakeren vil hvirvle sig rundt paa sin Hæl, tilskyndet af en overnaturlig Paavirken eller Aand, og tænke, at han er regjeret af Guds Aand; og Jumperen vil hoppe og indlade sig paa alle Slags Overdrivelser. Den oprindelige Methodist vil raabe under Indflydelsen af den Aand, indtil han vil gjennemtrænge Himlene med sine Skrig; medens Qvækerne (Vennerne) paavirkede, som de tænker, af Guds Aand, vil sidde stille og ikke sige Noget. Er Gud Ophavsmanden til alt dette? Dersom ikke til alt af det, hvilket anerkjender han da? Saadan en uligeartet Masse af Forvirring, kan sikkerligen aldrig indkomme i Himmeriges Rige.

Enhver af disse paastaaer sig at være dygtige til at prøve sin Næstes Aand, men Ingen kan prøve sin egen, og hvad er Aarsagen? Fordi de har ingen Nøgle til at oplukke med, ingen Maalestok til at maale med, og intet Kjendemærke til at dømme efter. Kunde Nogen sige Længden, Bredden eller Høiden af en Bygning uden Maalestok? Eller, kunde Nogen prøve et Metals Godhed uden en Prøvesteen, eller beregne Planetsystemernes Bevægelser uden Kundskab til Astronomien? Vist ikke; og dersom Uvidenheden ikke kan bedømme saadanne Ting, hvem kan da beskrive en Lysets Engel? Dersom Satan skulde vise sig i en Slags Glands, hvem kan bedømme hans Kulør, hans Tegn, hans Udseende, hans Grad af Herlighed, eller Maaden, hvorpaa han aabenbarer sig? Hvem kan opdage Aanden af de franske Propheter, med deres Aabenbaringer og Syner og Magt og Tilkjendegivelser? Eller hvem kan paavise Irvingiternes Aand, med deres Apostler og Propheter, og Syner, og Tungemaal, og Fortolkninger osv.? Eller hvem kan drage for Lyset og afsløre de skjulte Hemmeligheder af de falske Aander, som saa ofte lader sig tilsyne iblandt de Sidste Dages Hellige? Vi svarer, at Ingen kan gjøre dette uden Præstedømmet og uden at have Kundskab om Lovene, hvorved Aanderne regjeres; thi ligesom „Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand,“ saa kjender heller Ingen Djævelens Aand, hans Magt og Indflydelse, uden at besidde Kundskab, som er meer end menneskelig, og at faae udviklet formedelst Præstedømmet de hemmelige Virkninger af hans Anslag; ei heller uden at kjende den englelige Skikkelse; det hellige Blik med ledsagende Gebærder, og den Nidkjærhed, som han ofte lader tilsyne, for Guds Ære, tilligemed den prophetiske Aand, den modtagende Indflydelse, det gudfrygtige Udseende, og den hellige Dragt, hvorunder han skjuler sin Fremgangsmaade og sine hemmelige Slangebugtninger.

(Fortsættes.)

Halvaarlig statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags-Hellige i Skandinavien,

fra 30te Juni 1856 til 31te Decbr. 1856.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjers	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . . .	19	1	73	38	45	20	846	138	59		3	1023
2. Aalborg	10		41	16	11	9	218	57	13		2	295
3. Vensyssels	12		52	6	7	7	242	61	19			314
4. Fredericia	8		30	11	3	8	158	44	19		2	210
5. Lollands	8		21	11	6	4	100	29	4			142
6. Bornholms	4		6	3	7	2	118	13	6		1	136
7. Fyens	4		16	3	3	1	54	15	8		1	77
Island.	1		2				5					7
Norge.												
8. Brevig	8		26	9	14	6	225	65	11		2	280
Sverrig.												
9. Skaane	13		26	16	15	12	304	111	20		3	373
10. Stockholm . . .	7		17	5	7	4	98	42	7			131
Summa . . .	94	1	310	118	118	73	2368	575	166		14	2988

Indbetalte Bogpenge.

C. C. A. Christensen	14 Rd.	- Mk.	- Sk.
A. Nielsen	4 —	- —	- —
J. P. Folkman	18 —	- —	- —
N. Ädler	41 —	- —	- —
Summa	77 —	- —	- —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.

Trykt hos F. E. Bording.